

Кръчмитѣ и ахчийниците бѣха прѣпълнени съ войници, които бѣха успѣли вече да си попейнатъ, чуваха се даже и пѣсни, като: «Прощаюсъ, ангелъ мой, съ тобою» и други.

Не далеко отъ главната квартира, имаше распжнати двѣ голѣми маркитантски палатки, около които видѣхме офицери. Въ една минута и ний бѣхме тамъ.

Въ голѣмата палатка сварихме нѣколко офицери, прѣимущественно адютанти и ординарци отъ главната квартира. Тѣ бѣха весело настроени и, макаръ и да протестираха противъ високитѣ цѣни на питиетата и закуситѣ, продължаваха да искатъ още.

Наистина, у маркитантина (струваше ми се Полуектова) всичко се намирало, но той дереше така, щото не бѣше по нашия джебъ. За туй въсползувани отъ обстоятелството, че чая бѣше мжтенъ, като боза, върнахме се на бивуака, гдѣто и си запарихме свой.

17 Юний. Още отъ сутринята рано започнаха да пристигатъ отъ Свищовъ множество граждани и граждани, мнозина отъ които бързаха да видятъ едни своитѣ близки на сърдцето синове, братъ, мжже и роднини, други да видятъ и се порадватъ на Българскитѣ войници, които отиваха да се жертвуватъ за свободата на България. — Срѣща, наистина тържествена. Тука се проливаха изобилни и горѣщи сълзи, но сълзи не отъ скърбъ, а отъ радостъ и удоволствие! Поздравленията, прѣгрждкитѣ и цалувкитѣ нѣмаха край.

Ей тамъ, побѣлѣлъ и сгърбенъ подъ тежестта на годинитѣ старецъ съ треперящитѣ си ржцѣ прегръща своя любимъ синъ, който отдавна бѣ избѣгалъ отъ Турскитѣ бѣсилки. Отъ очитѣ на стареца течеха изобилни отъ радостъ сълзи и оросяваха мършевитѣ му бузи и побѣлѣлитѣ му мустаци и брада. Той благославяше милото си чадо и му пожелаваше успѣхъ за свято дѣло — освобождението на България. По нататкъ старата майка се срѣща съ синътъ си.

— Синко! Майчице! извикватъ и двамата, и майката увисва на шията на любимия си синъ. Слѣдъ първия поривъ на радостта, майката казва: